

ת"ד 2186/09/13 - מדינת ישראל נגד א ב

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

ת"ד 2186-09-13 מדינת ישראל נ' ב
בפני כבוד השופטת מגי כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

א ב

הנאשם

הכרעת דין

הנאשם זוכה מחמת הספק ולהלן נימוקי הכרעת הדין:

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו בתאריך 01/08/11 בשעה 01:36 או בסמוך לכך נהג הנאשם ברכב פרטי תוצרת פורד מ.ר. בנס ציונה, ברחוב בן גוריון מכיוון כללי מזרח למערב, כאשר בכיוון נסיעת הנאשם בצומת עם רחוב ויצמן דלק אותה עת אור אדום ברמזור.

הנאשם לא ציית להוראות הרמזור בכך שחצה את קו העצירה ונכנס לצומת בניגוד לאור אדום שדלק בכיוון נסיעתו, חסם את דרכה של מונית סקודה מ.ר. ... הנהוג בידי ק ד (להלן: "נהג המונית") שנכנס את הצומת מימינו בחסות אור ירוק שדלק בכיוון נסיעתו וגרם להתנגשות בין כלי הרכב.

כתוצאה מהתאונה ניזוקו כלי הרכב, נחבל בגופו הנאשם ונהג המונית המעורב נחבל חבלות של ממש, שברים בצלעות, שבר בסטרנום, שבר בעצם הבריח ושבר בקרסול ימין אשר הצריכו מתלה לכתף שמאל רדוקציה וגבס בקרסול ימין.

על פי עובדות כתב האישום, הנאשם נהג ברכב ברשלנות ובקלות ראש בכך שלא שם ליבו אל הדרך ומצב כלי הרכב, לא ציית להוראות הרמזור בכך שחצה את קו העצירה כשברמזור דולק אור אדום, לא נקט באמצעים הדרושים כדי למנוע תאונה ובכך גרם לתאונה בה נגרם נזק לגוף ולרכוש.

להלן הוראות החיקוק לפיהן מואשם הנאשם:

אי ציות לאור אדום ברמזור, עבירה לפי **תקנה 22 (א) לתקנות התעבורה**;

נהיגה רשלנית, עבירה לפי **סעיפים 62 (2) + 38 (2) לפקודת התעבורה**;

גרימת נזק, עבירה לפי **תקנה 21 (ב) (2) לתקנות התעבורה**;

גרימת חבלות של ממש, עבירה לפי **סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה**.

הנאשם הודה בנהיגה, בכיוונים, במגע ובתוצאה וכפר באור האדום, לטענתו הוא נכנס באור ירוק.

התיק נקבע להוכחות בפניי על ידי כב' השופטת וישקין.

פרשת התביעה

מטעם התביעה העידו:

ע"ת/2, ק ד, נהג המונית, סיפר כי בשעה 23:30, 40 מטר מהרמזור ביצע קנייה בפיצוציה והתחיל את הנסיעה, ראה שהאור ברמזור ירוק, הגיע לצומת, חצה אותו ברמזור ירוק ופתאום הרגיש מכה, אם כי לא יודע מאיפה. פתאום בא אליו מישהו ששפך עליו מים כדי שלא יאבד את ההכרה, והוא אמר לו שהוא ראה שהנהג נסע באדום ושייתן לו את מספר הטלפון כדי שיבוא להעיד וכנראה מסר לו מספר שגוי. הגיע אמבולנס ואחרי חצי שעה לקחו אותו לבית חולים, מאותו זמן לא זוכר שום דבר.

העד מסר כי החוקר בא אליו לבית החולים אחרי כמעט 20 ימים שהיה מאושפז. כשיצא מהשיקום, שנה אחרי התאונה, הלך לראות משחק אימון במגרש כדור רגל לידו, פתאום פגש שחקן שהיה יו"ר האגודה, שאל אותו מה קרה לו, סיפר לו שהייתה לו תאונה לפני שנה בכניסה לנס ציונה והוא אמר לו שיש לו חבר שראה את כל התאונה. הוא ביקש את מספר הטלפון שלו, התקשר אליו והוא סיפר לו כיצד קרתה התאונה ורק אז התברר לו איך הייתה התאונה.

העד סיפר כי לא ראה מאיזה צד הגיע הנהג המעורב וכל מה שהוא זוכר שהגיע לרמזור, ראה אור ירוק, חצה אותו ומאותו רגע לא זוכר.

ע"ת/1, עומרי צ'ובינסקי, בוחן תנועה, באמצעותו הוגש דוחן בוחן- **ת/2**, לוח תצלומים- **ת/3**, תכנית הרמזורים- **ת/4**, סקיצה- **ת/5**, תרשים- **ת/6**, דו"ח בוחן נוסף- **ת/7**, הודעת נהג תחת אזהרה- **ת/8**.

ע"ת/1 סיפר כי ביום האירוע קיבל קריאה בשעה 02:00 על תאונה שהייתה בשעה 01:36 והגיע למקום בשעה 02:15, והתברר לו שהתאונה קרתה בין מונית מסוג סקודה לפרטית מסוג פורד.

העד הוסיף כי שני הנהגים היו חשודים כי זו תאונת רמזורים ושניהם נחקרו כי כל אחד טען שהוא נכנס באור ירוק.

בתחילה, לא היו עדי ראייה ולכן, המליץ על סגירת התיק מחוסר ראיות ולאחר שהצטרפה עדות של עד ראייה התיק נפתח מחדש. לאחר כשנה הנהג המעורב הגיע ומסר עדות שיש לו עד ראייה אשר נחקר שנה וחודשיים אחרי התאונה.

עד הראיה מסר שהוא נסע מכיוון רחובות לכיוון ראשון לציון מכיוון דרום לצפון, ראה רכב שמגיע במהירות מכיוון מזרח למערב לרחוב בן גוריון, עבר ואז הגיעה המונית ואירעה התאונה.

עוד הוסיף עד הראיה כי, הוא עצמו הלך ועזר לנהג המונית בטיפול ראשוני ובכך קשר את עצמו לאירוע (עמ' 17, ש' 1-7).

בנוגע לתוכנית הרמזורים, הסביר העד כי אין ירוק משותף למופע 5 (כיוון נסיעת המונית מצפון לדרום) לבין מופע 7 (כיוון נסיעת הפורד), וגם לא מופע 9, נסיעת הפורד לפי גרסת המעורב. כמו כן, הסביר כשמסתיים מופע 5 (כיוון נסיעת המונית) מתחיל מופע 9 (כיוון נסיעת הפורד על פי גרסת המעורב) והזמן בין הירוקים הוא 6 שניות, וכשמסתיים מופע 7 (כיוון נסיעת הפורד), מתחיל מופע 5 ו-6, וזמן הירוקים הוא 6 שניות.

הבוחן לא יכול היה לקבוע מאיזה כיוון הגיעו כלי הרכב (עמ' 7, ש' 24-26, עמ' 13, ש' 27-30).

בנוגע לנזקים שנגרמו לרכבים, ציין הבוחן כי שני כלי הרכב נפגעו משמאל לימין ובהתפרדות שלהם גרמו לעוד נזק משני, ושלא ניתן לקבוע כיוונים על פי הנזקים (עמ' 13, ש' 19-20) כך שעל פי הנזקים לא יכול לבסס כתב אישום כנגד הנאשם (עמ' 14, ש' 9).

בנוגע למקום האימפקט, ציין העד כי נמצא בחלק הדרום מערבי סמוך למרכז הצומת במפגש של כיווני הנסיעה.

ע"ת/3, ערן חדד, עד ראייה, סיפר כי חזר מעבודתו מכיוון רחובות לכניסה לנס ציונה, הגיע לצומת בסביבות 01:00 ועבר אותו באור ירוק מלא, מצד ימין ראה את הרכב הפוגע שלא עוצר באדום ונוסע באדום מלא, חצה ופספס אותו ופגע ברכב מונית שבאה מכיוון ראשל"צ לכיוון רחובות.

בחקירתו הנגדית, הסביר כי כאשר ראה שהרכב בא מבן גוריון ולא מתכוון לעצור, המשיך קדימה ועצר בצד וכשסובב את הראש, ראה את התאונה כי הייתה לו ראות טובה וראשית שמע רעש של פגיעה. העד חזר על כך שהוא ראה את התאונה והמרחק שלו מהתאונה כ-50 מטר והגיעו אנשים נוספים להגיש עזרה, לדעתו, שהיו במאהל מחאה וכשעזב את הזירה היה שם גם מד"א והשיטור של נס ציונה.

העד סיפר שכאשר ניגש למונית ראה שנהג המונית לא נראה טוב, שטף לו את הפנים עם מים שהביאה לו אחת הנשים מאוהל המחאה והסביר שלא הוא הזמין אמבולנס.

העד הסביר שלא מכיר את הנאשם, פגש אותו רק ביום התאונה ושוחח אתו טלפונית פעם אחת.

לקראת סיום חקירתו הנגדית, הוסיף העד כי צילם את מקום התאונה ושלח לחבר, אולם לא צורף הצילום.

ע"ת/4, קורן יצחקי, ערך דוח פעולה מיום האירוע - **ת/9**. סיפר כי הגיע למקום הבחין בשני הרכבים המעורבים, הרכב הפרטי עמד עם הפנים לכיוון דרום מזרח כשהנהג היה מחוץ לרכב והמונית עמדה על אי תנועה עם הפנים לכיוון מערב. הוסיף כי הנאשם מסר לו כי הגיע מרחוב דויד בן גוריון מכיוון מזרח למערב בנסיעה איטית ולא הבחין ברכב שהגיע אליו. העד לא זוכר את האירוע, לא רשם שעת סיום האירוע והסביר כי במצב רגיל של אירוע סדר העדיפויות הוא קודם כל להציל חיי אדם, לסגור זירה ולאחר מכן, ללכת לעדי ראייה, אולם במקרה זה לא זוכר אם היו אנשים כשהגיע למקום, ואם היו עדי ראייה היה מציין אותם.

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה העידו:

הנאשם, מר א ב, סיפר בעדותו את פרטי האירוע וציין כי האירוע זכור לו היטב וכי נוסע בדרך זו שנים. לטענתו הוא ביצע את הפנייה שמאלה כאשר הרמזור היה ירוק מוחלט והוא לא נאלץ לעצור, נסע לאט, במהירות של לא יותר מ-20, 30 קמ"ש. בטרם הספיק להשלים את הפנייה, ולפתע מבלי שהבין מהיכן זה הגיע, הרגיש מכה אדירה בחזית של הרכב, ניסה לאתר את הרכב השני והבחין במונית במרחק של 10 מטרים ממנו כאשר הנהג לא יצא מהמונית. לא היה איש באזור, הוא רץ למונית הנהג היה רכון על ההגה חסר תגובה, לדברי הנאשם, והחלונות היו סגורים (עמ' 39, ש' 1-19).

הנאשם טען שניסה לטפל בנהג המונית ולשוחח אתו, הוא מלמל וניכר היה שמצוי תחת כאבים משום שנפצע קשה (עמ' 39, ש' 20-22).

לטענתו, לאחר מכן הגיעו אנשים לזירת התאונה שטענו בפירוש כי כאשר הם שמעו את הרעש של התאונה, הם הסתכלו לכיוון הצומת וראו שהרמזור שפונה לכיוון בית עובד היה ירוק.

אולם כשהמשרה הגיעה למקום לא גבתה עדות מאותם אנשים ראשונים שהגיעו לזירת התאונה.

עוד הוסיף הנאשם כי ביקש מאנשים שהגיעו להזמין אמבולנס, מנע בגופו את הוצאת הנהג מהמונית החוצה כי הוא היה תחת כאבים קשים והנאשם חשש שהוא נפגע ושלא יגועו בו עד להגעת האמבולנס. רק אז, הסכים לזוז הצידה ולדבר עם השוטרים.

לטענת הנאשם, הוא יודע בוודאות כי ע"ת/3 לא היה בזירת התאונה ועדותו הייתה שקרית.

הנאשם הוסיף כי הוא מנהל בכיר בחברת הייטק, מעל 25 שנים, היו ימים רבים שבהם עבד 16 שעות כפי שהיה ביום התאונה, עובד הרבה מול חו"ל ותמיד מאוד ערני. ביום התאונה, היה ערני לחלוטין ורואים זאת לפי תפקודו בזירת התאונה (עמ' 44, ש' 14-19).

ע"ה/2, מר שבתאי פנסו, שכן של הנאשם, סיפר בעדותו כי במהלך השבעה, עת שהה בסוכת האבלים, הופיע נהג המונית שסיפר על התאונה שקרתה לו ולאחר מכן, אמר לו "השכן שלך כמעט הרג אותי, הפך אותי לנכה". לאחר מכן, סיפר לנאשם מה קרה. העד ציין כי אין לו ולאשתו קשר משפחתי לנהג המונית וייתכן שבני הדודים מכירים אותו (עמ' 49, ש' 23-32).

המומחה מטעם ההגנה, מר רפי וולמרק, (להלן: "המומחה") ערך את חוות הדעת (נ/1). לצורך כך, עיין בחומר שהועבר אליו מהסנגור, בתיק החקירה המשטרית, בתכנית הרמזורים, ביקר במקום התאונה וערך צילומים מכיוון נסיעת המעורבים ומצא התאמה במחזוריות של תכנית זו לאופן פעולת הרמזור בפועל. להלן מסקנותיו:

- המונית נכנסה לצומת מכיוון צפון לדרום בנסיעה רצופה ובמהירות גבוהה בהרבה ממהירות רכב הפורד, אשר נסע מכיוון דרום לצפון ופנה שמאלה. המומחה שלל אפשרות לפיה רכב הפורד הגיע מכיוון רח' בן גוריון, כפי שנטען בכתב האישום.
- מסקנת הבוחן, לפיה לא ניתן לקבוע מי מבין הנהגים הינו הגורם לתאונה, הינה מסקנה נכונה במבחן המשפט הפלילי.
- הבוחן לא ערך הצבעה עם ע"ת/3, לא נעשתה כל בדיקה מקצועית לגרסתו של ע"ת/3, לא נערך לו עימות מול ממצאי התאונה בכביש (חריץ, השפרצות השמן ומיקום כלי הרכב).
- כל הממצאים שתיעד הבוחן נמצאו בחלקה הדרום מערבי של הצומת, ממצאים אלו שוללים את האפשרות לפיה רכב הפורד הגיע מכיוון רח' בן גוריון ממזרח למערב ובכך, שולל גרסתו של ע"ת/3.
- מנגד, על פי ניתוח תכנית הרמזורים, בהתאמה לממצאי החקירה, האפשרות הסבירה ביותר היא כי נהג המונית ביצע "מחטף רמזור" וגרם לתאונה.
- לפיכך, המומחה קבע כי על סמך חומר הראיות שמצא הבוחן, לא היה מקום להעמיד לדין את הנאשם כגורם לתאונה. זאת ועוד, לדעתו המקצועית ובהסתמך על הממצאים ממקום התאונה, הגורם לתאונה הינו נהג המונית.

דין והכרעה

בתשובתו לאישום הנאשם הודה בנהיגה, בכיוונים, במגע ובתוצאה כך שהמחלוקת בין הצדדים נסובה סביב האור ברמזור כאשר הנאשם טען שלו היה אור ירוק ואילו נהג המונית טען זאת גם כן.

כיוון נסיעת הנאשם

כאמור הודה הנאשם בכיווני הנסיעה כך שעניין זה אינו שינוי במחלוקת (ראה פרוטוקול מיום 14/5/14).

מעדותו של הבוחן עולה כי, לא הייתה אפשרות לדעת מאיזה כיוון הגיע הנאשם גם לאחר שהתיק נפתח מחדש. ההגנה בסיכומיה טענה כי לאור מקום עבודתו של הנאשם והעובדה כי יצא משם בטרם הגיע לצומת בה התרחשה התאונה, סביר מאוד להניח שכיוון הנאשם היה מדרום לצפון בפנייה שמאלה במופע 9 לכיוון בית עובד (ת/4).

בכל אופן כיוון נסיעתו של הנאשם אינו רלוונטי לאור עדותו של הבוחן כי על פי תכנית הרמזורים, אין ירוק משותף למופע 5 (כיוון נסיעת המונית מצפון לדרום) לבין מופע 7 (כיוון נסיעת הפורד), וגם לא מופע 9, נסיעת הפורד לפי גרסת המעורב.

על כן הנני מקבלת קביעתו של הבוחן שכיוון הנסיעה איננו רלבנטי.

ע"ת/3 הינו עד מרכזי כי הוא העד היחיד שראה את התאונה.

ע"ת/3 התגלה למעלה משנה לאחר קרות התאונה ובאופן אקראי. חשיבותה של עדותו זו נגזרת בין היתר מתזמונה ואילו רצה ע"ת/3 לשתף אותה עם גורמי אכיפת החוק, מן הראוי היה שהיה עושה זאת בסמוך למועד התאונה ולא להסתפק בדיווח לתחנת המוניות כפי שמסר.

יתרה מכך, קיימות סתירות רבות בעדותו של ע"ת/3 כגון תאריך (עמ' 22 ש' 24 ועמ' 23 ש' 18) ושעת התאונה (עמ' 22 שורה 8 לבין האמור בעמ' 26 שורה 11-7).

כמו כן התעורר בליבי ספק האם העד יכול היה להבחין באור ברמזור כאשר בעדותו מסר כי הוא עבר את הצומת, סובב את ראשו, ועוד לפני שמע רעש של הפגיעה.

כמו כן, בעדותו מסר כי לא ראה את אותו רגע של הפגיעה (עמ' 20 שורה 25-26), ומיד לאחר מכן מסר כי הוא ראה את התאונה (עמ' 29, 30).

העד העיד בוודאות על כך שהנאשם נכנס באור אדום, יחד עם זאת איננו זוכר שעה מדויקת של יציאה מעבודתו, שעת התאונה. עוד הוסיף כי המעורב עצמו לא זיהה שהאדם שניגש אליו הוא ע"ת/3 וגרסתו של המעורב שהוא מסר לו מספר טלפון אולם ע"ת/3 לא מסר כזו עדות.

מכל הנימוקים הנ"ל אינני סומכת על עדותו של ע"ת/3 שהינו העד ראיה היחיד בתיק והתעורר בליבי ספק האם אכן עבר הנאשם את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

כמו כן אינני מוצאת להעדיף עדותו של המעורב על עדותו של הנאשם.

המאשימה טוענת לסתירות בגרסת הנאשם אולם אין בהן כדי להפוך את נטל ההוכחה מעל כל סביר המוטל על התביעה.

מכל הנימוקים הנ"ל מצאתי כי התביעה לא הוכיחה מעל כל ספק סביר שהנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב

האישום, לכן זיכיתי את הנאשם מחמת הספק.

המזכירות תשלח העתק הכרעת הדין לצדדים.

ניתנה היום, ט"ז שבט תשע"ז, 12 פברואר 2017, במעמד הצדדים